

comparavit; eaque de re, in Epistolis fol. mibi 40. ille idem, ita scribit. Principio cum discendi laborem instituissem, nihil aliud propositum habebam, quam ut affinitate linguae, penitus intelligerem Hebraeam, nec superstitionem Machometicam somniabam. Nuper prima nota amicus Franciscus Victoria, studii mei non ignarus, sedulo me hortatus est, ut me componerem ad scribendum contra Machometum, quando bona pars Hispania contagio sectae laboraret: librum itaque Latine editum, in Hispanicam vertendum linguam, mox Graecum fieri posse; quod & Gracia, quae tota ferme Machometi est, agnosceret errorem suum, &c. Fol. 50. Dum Granata cum meo Praeceptore Arabico lectito Alcoranum, & quotidie deplorandos gentis illius contemplos errores; cogito non semel, quam indignum sit, novem jam seculis tantam cladem accepisse nostram Religionem, & nullum interim exortum, qui cum Machometistis, in dogmatum descenderet arenam. Non quod defuerint apud Latinos, qui calamo persecuti sint impiam sectam: sed quid ad Machometistas, si nos disputemus Latine? Neque enim tantum censeo disputandum, ut nostrates servemus tutos, ne precipites abeant in falsam Religionem: verum etiam ad nos arbitror pertinere, quod tot orbis pereant nationes, à Christo disjectae. Fol. 60. Quando in Arabismum mea peregrinatio est revoluta, non me movit quod auctor diceret Arabice professionis; non ut Medicis operam praeberem in restituendo Avincennam aut Philosophis in corrigendo Averroce: sed hoc tantum ante oculos fero, ut quemadmodum contra haereticos scribunt Latine, sic adversus Machometistas stringerem Arabicum stylum. Id fieri non potest, nisi dogmata illorum, penitus cognita habeamus; nec credamus quid in Latinorum libris, de illis nationibus sit jactitatum, &c. Fol. 70. Gloriam creatoris, quondam tot annos oblitteravit antiquus hostis, & tamen apostolicis auspiciis, conditor

Similia ferè
habentur fol.
84. &c.